

„Az Úr közel!”

Magyarországi Egyházak
Ökumenikus Tanácsának
Szövetsége

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSA
MISSZIÓI ÉS EVANGELIZÁCIÓS BIZOTTSÁGÁNAK HÍRLEVELE

2020. július-augusztus

A MEÖT közelgő eseményei:

A MEÖT legfrissebb éves programja mindig letölthető:

http://meot.hu/dokumentumok/2020aktualis/2020_program.pdf

Augusztus 6. csütörtök 10.00: Ifjúsági Bizottsági ülés (MEÖT Székház vagy videokonferencia)

Augusztus 19. hétfő 18.00: Államalapítás előestéjén ünnepi istentisztelet. Igét hirdet: Dr. Fischl Vilmos. (Fasori evangélikus templom)

Szeptember 7. hétfő 11.00: Elnökségi ülés (MEÖT székház)

Szeptember 10. csüt. 15-22: PIKNIK — Ökumenikus Ifjúsági Est. Igét hirdet: Dr. Khaled A. László (MEÖT székház)

Szeptember 14. hétfő 11.00: Vallásközi Dialógus Bizottsági nyílt ülés. Előadó: Dr. Jany János (PPKE BTK). Téma: Iszlám jog, iszlamizmus — problémák és kilátások (MEÖT székház)

Szeptember 21. hétfő: Vallásközi Dialógus Bizottság kihelyezett bizottsági látogatása (Tar, Körsi Csoma Sándor Emlékpark)

Szeptember 23. szerda 12.00: Teológiai és Keresztény Egység Bizottsági nyílt ülés. Előadó: Prof. Dr. Kránitz Mihály (PPKE HTK). Téma: Mit ért el az egységben az ökumenikus mozgalom? (MEÖT székház)

Szeptember 24. csüt. 10-12: Szociáletikai Bizottság konferenciája. Téma: Egyházi szolgálatok etikája (MEÖT székház)

Élete egynéhány eseményéről és a méltatlan püspökök ellen

Lelkét gyarapítná bárcsak a tiszta eszmékben,
mert Szentháromsághoz rendelte az életét;
Képmását vésték szíve mélyébe, lássa mindenkor
háromszoros fényből egyetadó ragyogást;
Népét szent áldozatokban istenképre formálná,
— adná mellé lelke vértelen áldozatát.
Köztük lenni kívántam magam is, nem tagadom le,
csarnokaik küszöbét átlépték már lábaim.
Szánalmas ármányaik és a gyalázatok láttán
lelkem visszariadt, és kiléptem közülük.
— Jaj, mennyi hitetlentől kellett, jaj, mennyit eltűrnöm,
visszhangozza ma is nyelvem zaját füleik,
„a mában felállított” Szentháromság volt köveim

így ajándékoztunk és hajigáltuk egymást.
Én estem földre, elhagyva a megmaradó szót,
— ellenem tornyosuló hullámok közt hanyódtam;
hanyódom ma is, támadj és törj rám, mocsos Irigység,
állok eléd bátran, bár elrejtőzni jobb.
Mit bánom, ha bezár sötét gyomrába a vadállat,
nyeljen el mint Jónást, engem a tengeri cet.
Test gyomrában lesz, de a lélek szabadon ki-bejárhat,
megy szándéka szerint, zár alá nem teheted.
Mert javainkból csak ő szabad, mit el nem űzhetsz,
és marasztalni se tudsz, Krisztus közelbe siet.
Már nem földi király szolgálja mint azelőtt volt,
Grégoriosznak öröm nem jutott, vagy szűkösen.

Nazianzoszi Gergely

Csadó Balázs

irsai evangélikus lelkész

írta

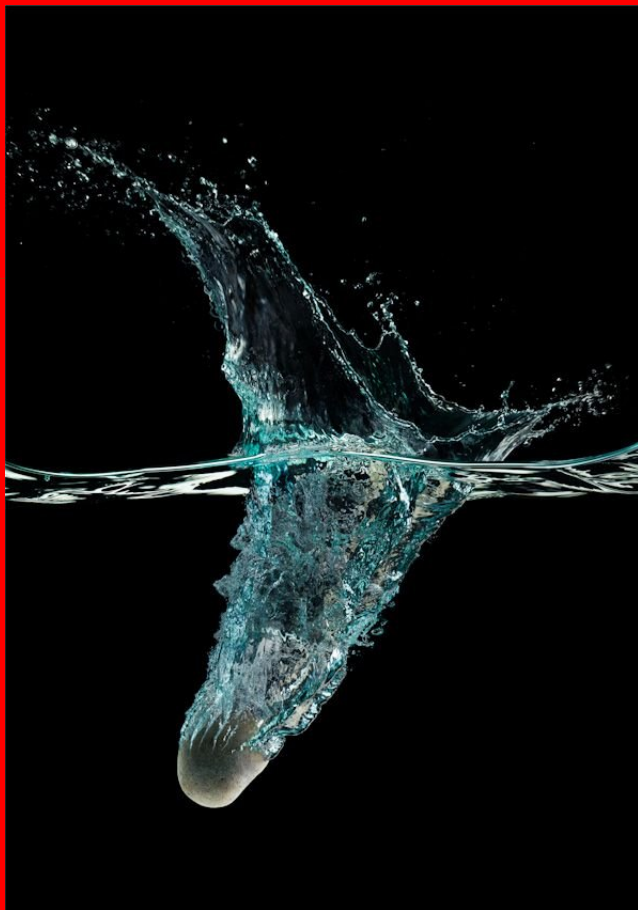

„Akik békességet teremtenek, békességben vetnek, hogy az igazság gyümölcsét arassák.” (Jak 3,18)

Nem tudom, hogy gondolkodtunk-e már azon, mennyire egyszerű egy kis kavicsal a sima víztükrön hullámokat kelteni!? Gyakorlatilag bárki képes rá, nem véletlen, hogy a gyermekek is előszeretettel dobálják a kisebb-nagyobb köveket a vízbe... Ám amennyire könnyű hullámokat létrehozni, legalább annyira lehetetlen újra simává varázsolni azt a víztükröt! Ez már valószínűleg nemcsak a gyermekek, hanem a felnőttek képességeit is meghaladja! Akárcsak az, hogy békességet teremtsünk!

Pedig ez lenne az igazán nagy tett! Felkavarni az állóvizet nem nehéz, jól megmondani az igazunkat, beleállni a küzdelembe nem bonyolult! Feszültséget szítani bárki képes, akár tudatosan, akár véletlenül... de békességet teremteni, az a nagy dolog! Egy békétlen világban megpróbálni szeretettel és türelemmel fordulni a másik felé, akkor, amikor megannyi ember böszön hajigálja a kavicsokat a pocso lyába! Látszólag lehetetlen küldetés, Jakab apostol mégis erre biztat bennünket, hogy teremtsünk békességet! Sőt, Jézus is erről beszél, amikor azt mondja, hogy *„boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.”*

De vajon hallgatunk-e ezekre a szavakra, kedves testvéreim? Akarunk-e békét teremteni? Teszünk-e valamit ennek érdekében? És itt most nem arra gondolok, hogy elmegyünk egy olyan helyre, ahol nincsenek emberek körülöttünk, bár kétségtelen, hogy az lenne a legegyszerűbb... Sokan gondolják azt, hogy a világ legbékésebb helyei azok, ahol csak mi magunk vagyunk és egy gyönyörű táj! Nyilván

emögött az elképzelés mögött megbújik az a gondolat is, hogy általában a másik embert tartjuk felelősnek a békétlenségért! Valahogy mindig a másik a hibás... Így pedig már logikusnak tűnik, hogy ha békességet akarunk, akkor ahhoz a legjobb a magány... De vajon tényleg csak így lehet békességünk? Tényleg magányba kellene vonulnunk? Ilyen békességről beszél egyáltalán Jakab és Jézus?

Nem hinném! Sőt, épp ellenkezőleg, a békességre az emberek együttélésében van szükség! Nagyon is érezhetjük ezt manapság, amikor a világ, sőt akár a közvetlen környezetünk is hangos a békétlenségtől! Emberek esnek egymásnak, akár fegyverekkel, ököl- lel, vagy épp verbálisan, szemtől szembe, vagy az interneten keresztül. Saját bőrünkön érezhetjük a békétlenség negatív hatásait és mindazt a fájdalmat, ami ebből fakad. Ugyanakkor fontos meglátnunk, hogy tennünk kell azért, hogy egy békésebb világban élhesünk! Nem a másokra kell várni és végképp nem ujjal mutogatni egymásra! Vegyük észre, kedves testvéreim, hogy napról napra, óráról órára olyan élethelyze- tekben találhatjuk magunkat, amikor döntést kell hoz- nunk arról, hogy a békességet vagy a békétlenséget választjuk! A kimondott szavaink, a tetteink, a dönté- seink mind azt tükrözik, hogy melyik úton járunk! Töre-

kednünk kell a békességre még akkor is, ha sokszor kilátástalannak tűnik a helyzet! Ugyanakkor épp a legkilátástalanebb helyzetekben, a legnagyobb viharban, a leghatalmasabb hullámok közepette vehetjük észre, hogy van valaki, aki képes lecsendesíteni a vihart és a háborgó hullámokat, ő pedig nem más, mint Jézus! Neki sikerült az, ami nekünk nem! Ő újra kisimította a víztükröt.

Ha őt követjük, akkor békességben élhetünk, akkor mi is arra fogunk törekedni, hogy szeretettel és türelemmel forduljunk egymás felé, akkor a szavaink, a tetteink és a döntéseink mind a békességet fogják elősegíteni. Egyedül képtelenek lennénk erre, de vele együtt sikerülhet! Ne adjuk fel tehát kedves testvéreim, hanem vegyünk példát Jézusról! Ne csak névlegesen legyünk az ő követői, hanem képviseljük őt hitelesen a világban! Legyünk a békesség eszközei! Ámen.

Assisi Szent Ferenc: Ima a békességért

Uram,
tégy engem békéd eszközévé.
Hadd vigyem a szeretetet,
ahol a gyűlölet uralkodik,
a megbocsátást oda,
ahol a vétek él.
Hogy egyességre hozzam azokat,
akik széthúzásban élnek,
s az igazságot vigyem oda,
ahol a tévelygés az úr.
Hadd vigyem a hitet,
hogy szétoszlassam a sötétséget,
s az örömet vigyem oda,
ahol szenvedés az élet.
Ámen.

Hírlevelünkbe az augusztus havi áhítatokat

Hajdú Zoltán Levente

szóládi református lelkipásztor

írta

Közelebb — távolabb

„Ezután nyomban sürgetni kezdte tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot. Miután elbocsátotta a sokaságot, egyedül felment a hegyre imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott.

A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól, és a hullámok között hanyódott, mert ellenszél volt. Már hajnalodott, amikor Jézus odament hozzájuk a tengeren járva. Mikor pedig a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrémültek, és ezt mondták: Kísértet ez! És ijedtükben felkiáltottak. De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: Bízatok, én vagyok, ne féljete!

Péter ekkor így válaszolt neki: Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízben! Ő pedig így szólt: Jöjj! És Péter, kiszállva a hajóból, járni kezdett a vízben, és elindult Jézus felé. Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: Uram, ments meg! Jézus pedig azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél? És amint beszálltak a hajóba, elült a szél. A hajóban levők pedig leborultak előtte, és ezt mondták: Valóban Isten Fia vagy!” (Mt 14,22-33.)

Közelebb — távolabb. Közelebb — távolabb. Nem tudom, hogy te hogy vagy vele, de én ebben a dinamikában, ráadásul emberileg kiszámíthatatlan, előre tervezhetetlen dinamikában élem meg a hitemet. Van amikor, és szinte a körülményektől függetlenül erős vagyok lélekben és bizakodó. És van, amikor — pedig jó dolgok, lelkiileg is értékesnek mondható történések közepette is — gyenge vagyok, kétségek közt hányódom.

Nézzük csak meg, hogy ez a felolvasott történet mikor is játszódik? Valami egészen magával ragadó események után! Ezt olvassuk Jézusról: „... a sokaság gyalog követte őt a városokból. Amikor Jézus (...) meglátta a nagy sokaságot, megsánta őket, és meggyógyította betegeiket.” (Mt 14,13/b-14.) Aztán ezt követi Jézus egyik legkülönlegesebb csodatette, amikor enni ad egy akkora sokaságnak, amelyről azt olvassuk, hogy: „... mintegy ötezer férfi volt, az asszonyokat és a gyerekeket nem számítva.” (Mt 14,21.)

Bele tudsz gondolni, hogy mit jelent ez?

Ei tudsz képzelni alsó hangon is legalább 8-10 000 embert, ahogy ennyi ember ellep egy domboldalt, sőt ahogy ellepi a domboldalakat? ... és Jézus enni ad ennek az irdatlan sokaságnak, méghozzá úgy, hogy gyakorlatilag egy marék ételmezt tudnak összeszedni a tanítványok: öt lapos, lángos méretű kenyert, meg két kis szárított halat. ... és Jézus ezzel, pontosabban ebből lakat jól 8-10 000 embert. A tanítványok pedig nem csupán ámuló szemtanúi mindennek, hanem Jézus kifejezett szándéka szerint cselekvő, együttműködő részesei a csodaeseménynek, hiszen Jézus úgy vonja be őket a tömeg megvendéglésébe, hogy azt mondja tanítványainak: „Ti adjatok nekik enni!” (Mt 14,16b.)

... és itt most megállunk! Mert mivel is kezdtem? Azzal, hogy hogy a hitem, a hitéletem, van, amikor szárnyal, a magasban jár, de vannak mélypontok is. Miért? Nem tudná Jézus megtenni, hogy az ötezer ember, illetve most már tudjuk, hogy a 8-10 000 ember megvendéglése után azt mondja tanítványainak: „Gyertek, mutatok még ennél különlegesebbet is nektek! Szaladjunk le innen a domboldalból és kápráztassuk el a tömeget azzal, hogy nekiállunk a Genezáret-tó vizén sétálni!” Meg tudná tenni? Hát persze! De nem teszi. Hanem valami egészen mást tesz. Gyakorlatilag kiiktatja a tanítványokat a „happy end”-ből, az ötezer ember megvendéglésének végkifejletéből: „Ezután nyomban sürgetni kezdte tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot.”

Pedig biztos jólesett volna a tanítványoknak néhány kedves szó a távozó sokaság tagjai részéről. Biztos örültek volna egy hálás ölelésnek, hiszen mégiscsak a tanítványok kezéből kapták a csodavacsorát. Biztos megcirógatta volna a lelküket egy-egy biztató vállon veregetés, egy-egy baráti kézfogás, egy-egy könnyes-hálás tekintet. De nem! Jézus kifejezetten elküldi őket ebből a csodahangulatba süppedésből.

Még csak kedvesnek sem tűnik, ahogy noszogatja őket, ahogy távozásra készíti őket: „Ezután nyomban sürgetni kezdte tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot.” Minden jó lenne, minden jó lehetne! De Jézus belezavar a tanítványok hangulatos kis terveibe, és hajóra parancsolja őket, hogy evezzenek, hogy „gályázzanak”. Ráadásul milyen körülmények között? „A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól, és a hullámok között hányódott, mert ellenszél volt.”

Te még nem jártál így? Hogy olyan jó volt. Jézussal, Jézus mellett olyan jó volt. De ő hagyta, megengette, hogy távolodni kezdj. Néha talán még úgy is tűnhetett, hogy kifejezetten küldött, elküldött valahová. És hiába hajtogattad magadban, hogy: „De én az Úr tanítványa vagyok!”, a körülmények akkor is viharosak voltak, lettek, és olyan céltalannak, kilátástalannak mutatkoztak a küszködés.

Az ige így folytatja: „Már hajnalodott, amikor Jézus odament hozzájuk a tengeren járva. Mikor pedig a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrémültek, és ezt mondták: Kísértet ez! És ijedtükben felkiáltottak.” Ha egy kis jójátékkal akarok élni, akkor azt mondhatom, hogy: „Lám, az akkori és a mai tanítványok helyzete, kísértetiesen hasonlít egymásra, főként, amikor a tanítványok a küszködés idősza-

kát élik.” Miért mondom ezt? Azért, mert amikor ámul és bámul a világ, a tömeg, azért mert Jézus és mi — mások szeretetétől és hálájától övezve — együtt cselekszünk, akkor minden olyan szép, akkor minden olyan közvetlen és magától értetődően Krisztus-közeli. De miért, miért kell, hogy máshogy, vagy máshogy is legyen? Miért a céltalan, a küzdelmes, a félelmes távolodás? Miért enged el, miért küld el a Mester? Miért?

... és azt olvassuk, hogy ekkor a tanítványok: „... ijedtükben felkiáltottak.” Veled ez nem fordult még elő? Hogy ijedtedben, félelmedben, fájdalomban, küzdelmes magányodban, elhagyatottságodban, céltalannak tűnő erőfeszítéseid közepette felkiáltasz? Hogy: „Hol vagy Jézus? Hol vagy ilyenkor Jézus? Hova tűntél? Miért kísértesz engem?” Mert valahogy útközben hajlamosak vagyunk elveszíteni a bizalmunkat Őbenne, hajlamosak vagyunk elhítni magunkkal, hogy Ő nincs ott velünk, hajlamosak vagyunk átadni magunkat a magunkra maradottságunk félelmeinek.

De Ő jól tudja ezt! És szól. Van, hogy a legváratlánabb, a legképtelenebb helyzetekben. Mint itt az igében is. Az éjszaka közepén a semmiből, a vak homályból előtűnve, a tengeren járva, közeledve: „... Jézus azonnal megszólította őket: *Bízatom, én vagyok, ne féljete!*” ... és Péter, a vehemens Péter elveszti a fejét, a józan belátását, a realitásérzékét, ... és mit kér? Azt, hogy a vízén járhatson? Nem, nem ez a lényeg! Hanem az, a lényeg az, hogy Péter csodát kér! Csodát, hogy kiszállhasson az élete elakadt hajójából, hogy maga mögött hagyhassa a magára maradottsága reményvesztettségét. Röviden: azt kéri, hogy bármi áron is, de Jézushoz közelebb kerülhessen.

De hitte-e, tényleg hitte-e, amit kért? Vagy kérése csupán egy fellángolás, egy kósza sóhaj, egy felröppent fohász volt, amikor — szinte átgondolatlanul — azt mondta, hogy: „*Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízén!*” Örült, nem? Hiszen ki látott már ilyet? Hát lehetséges ez? ... de ez, ami kívülről örültségnek, irrealitásnak tűnik, ... na, ez a hit! Ahogyan te is vízre léptél, csodát kértél, csodát vártál: amikor egy halálosnak mondott betegségben lévő emberért imádkoztál, amikor, akár a világ realitását is fel-

adva hittél, bízál, bízni kezdtél Őbenne, amikor az ellenszélben, a hullámverésben is, ... mégis, elindultál, lépni akartál felé, Jézus felé. És persze vannak, lehetnek megingások! Összeszorulhat a szív, megrendülhet a remény. De — ahogy Péter is tette — lehet, és újra lehet, és újra lehet kiáltani: „*Uram, ments meg!*”

„*Jézus pedig kinyújtotta a kezét, megragadta őt ...*” Ahogy feléd is, aki küszködve, félve, néha-néha megbátorodva lépsz, lépni akarsz, lépni próbálsz felé, ... ahogy feléd is kinyújtja, most is kinyújtja a kezét. Kapaszkodj bele! Nem, nem a csodába, a rendkívüli eseményekbe, hanem Jézusba. Aki, ha élő hittel bízod Őrá az életed, ... aki meg tud, és meg fog menteni: Önmagának — téged! Ámen

Kedves Testvéreink!

Havi hírlevelünkbe, amely számos felekezet gyülekezeteibe, gyülekezeti tagságának körébe jut el elektronikus úton, szeretettel várjuk ökumenikus tárgyú híreiket, beszámolóikat!

Egyúttal felhívjuk kedves figyelmüket, hogy a hírlevél e-mailben továbbküldhető, illetve, ha van olyan ismerősük, aki havonta szeretné megkapni a hírlevelet, akkor a MEÖT e-mail címére (oikumene@meot.hu) küldött levélben adják meg az e-mail címet, és a következő hónaptól eljuttatjuk a hírlevelünket!

*Testvéri szeretettel:
„Az Úr közel!” hírlevél szerkesztői*

A
Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa
meghívja

Államalapítás ünnepének előestéjén
ökumenikus közösségben megrendezésre kerülő
ünnepi istentiszteletre

Igét hirdet: Dr. Fischl Vilmos evangélikus lelkész,
a MEÖT főtitkára

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul”
(Ézs 40,31a)

Helyszín: Fasori evangélikus templom
(1071 Budapest, Városligeti fasor 17.)

Időpont: 2020. augusztus 19. szerda 18⁰⁰ óra

